

sygn. akt II Cz 1364/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat - Kubeczak

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 26 sierpnia 2014 r. w S.

sprawy ze skargi dłużnika S. F.

przy udziale wierzyciela (...)

na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym (...)M. M.w sprawie K.641/13

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI Co 433/14

postanawia

oddalić zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt **II Cz 1364/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie odrzucił skargę dłużnika domagającą się uchylecia postanowienia komornika, w którym obciążono go opłatą egzekucyjną w kwocie 7 752,11 zł.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż z analizy akt komorniczych wynika, że komornik nie wydał postanowienia w przedmiocie kosztów egzekucyjnych. Postępowanie jest na początkowym etapie, na którym komornik ustala stan majątkowy dłużnika. W zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji oraz zajęciu wierzytelności jedynie informacyjnie wskazano wysokość opłaty egzekucyjnej, w wymiarze 15% zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Natomiast faktyczna suma opłaty egzekucyjnej będzie uzależniona od wyniku egzekucji albowiem komornik pobiera opłatę proporcjonalnie w miarę egzekwowania należności w wysokości uzależnionej od sposobu egzekucji. Komornik po zakończeniu postępowania będzie zobowiązany do ustalenia jego kosztów i wówczas będzie znana ostateczna opłata egzekucyjna. Postanowienie takie będzie podlegało zaskarżeniu skargą na czynność komornika. Na chwilę obecną komornik nie ustalił wysokości opłaty egzekucyjnej, a zatem należało uznać, że dłużnik zaskarżył czynność nieistniejącą. Sąd Rejonowy wskazał, że skarga taka podlegała odrzuceniu na podstawie art. 767³ k.p.c. Nie znalazł przy tym podstaw do wydania zarządzeń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. albowiem egzekucja jest prowadzona prawidłowo.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł powód wnosząc o jego uchylenie, uchylenie postanowienia komornika, którym obciążył go opłatą egzekucyjną w kwocie 7 752,11 zł oraz wydanie komornikowi zarządzeń zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji oraz usunięcia spostrzeżonych uchybień.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, ani Sąd ani komornik nie wyjaśnili istotnych wątpliwości, co do prawidłowości obciążenia dłużnika bardzo wysoką opłatą egzekucyjną za wysłanie jednego pisma w sprawie, co czyni skargę konieczną i uzasadnioną. Dłużnik przywołał przy tym uchwały Sądu Najwyższego z dnia (...) oraz z dnia (...), (...) Zakwestionował pogląd, że na obecnym etapie postępowania ustalenie opłaty egzekucyjnej nie nastąpiło skoro podawana jest w piśmie kierowanym przez komornika. To, że komornik nie nadał swojej decyzji określonej formy nie znaczy, że nie obciążył go opłatą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo odrzucił zażalenie skarżącego albowiem istotnie skarga została wniesiona na czynność komornika, która nie miała miejsca.

Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji ((...)ze zm.) za prowadzenie egzekucji i inne czynności wymienione w ustawie komornik pobiera opłaty egzekucyjne. Wysokość i sposób rozliczenia opłaty przy egzekucji świadczeń pieniężnych reguluje przede wszystkim art. 49 tejże ustawy. Zgodnie z ust. 1 tegoż przepisu w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Dalsze regulacje określają odstępstwa od tej zasady. W myśl ust. 1a komornik ściągą opłatę od dłużnika proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanego świadczenia. Reasumując przepisy ustawy wskazać należy, że uzależniają one prawo komornika do pobrania opłat od faktycznego zaspokojenia wierzyciela. Na dzień dzisiejszy komornik nie wyegzekwował od dłużnika żadnych kwot, tym samym nie uzyskał prawa do ściągnięcia opłaty, zaś w pismach kierowanych do dłużnika czy też do innych podmiotów wysokość opłaty egzekucyjnej jest podawana jedynie informacyjnie.

W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo, na podstawie art. 767³ k.p.c. odrzucił skargę dłużnika jako niedopuszczalną. Nie istnieje bowiem czynność komornika, której uchylenia domagał się skarżący. Przywołane przez skarżącego w zażaleniu poglądy Sądu Najwyższego dotyczą zaś właśnie sytuacji, gdy istnieje czynność komornika mogąca podlegać kontroli. Trafnie zaś wskazał Sąd Rejonowy, że ustalenie opłaty egzekucyjnej nastąpi w postanowieniu wydanym przez komornika przy zakończeniu egzekucji, zaś wysokość opłaty zostanie ustalona w zależności od wysokości kwot uzyskanych przez wierzyciela i w zależności od sposobu w jaki kwoty te zostaną wyegzekwowane.

Sąd Rejonowy zbadał również, czy nie zachodzą przesłanki wydania komornikowi zarządzeń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. stwierdzając, że egzekucja toczy się prawidłowo. W swym zażaleniu dłużnik nie wskazał na żadne konkretne uchybienia wymagające wydania komornikowi zarządzeń, zaś Sąd Okręgowy po analizie akt egzekucyjnych również takowych nie stwierdza. W zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji komornik prawidłowo bowiem wskazał wysokość kosztów egzekucyjnych na poziomie 15% od egzekwowanej kwoty grzywny 51 680,71, tj. 7 752,11 zł. Wskazać przy tym należy, że kwota ta ulegała obniżeniu, po dokonanej przez dłużnika wpłacie 500,- zł bezpośrednio wierzycielowi, co zostało uwidocznione w zajęciach z dnia 10 lutego 2014 roku, natomiast przy zajęciach kierowanych do pracodawcy bądź banku w dniach 6 i 10 grudnia 2013 roku opłatę egzekucyjną wskazano na kwotę 4 134,56 zł, albowiem przy tych sposobach egzekucji opłata egzekucyjna wynosi 8%.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

- (...)

(...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

(...)